

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

(Συνέχεια εἰς τοῦ προηγούμενον)

— Συσφήτης... προσπαθήστε νὰ θυμηθῆτε... Δὲν είναι δυνατόν νὰ γελαστήσετε... νὰ ξανατείσετε... Είσθε τελείως βέβαιος διτὶ μὲ ί λη σε;

— Μά ναι! ναι! ναι!

— Κοίμα!.. Κοίμα!.. Κοίμα!

— Γιατί ξανατείσετε;

— Δέν πιστεύω πιά τίποτα, άφού μιλεῖ.

— Έκφράζεσθε μ' έναν τρόπο πολὺ σινιγματώδη, κύριες άνακτοι.

— Έγώ, όντος μπορῶ νὰ σᾶς πιά κάτι και μάλιστα μὲ μεγάλη σαρήνασι. Απόψε άπολούθησα τὴν ἀδελφή τῶν Βωτρέων, ὁ φοῦν τὴν ξανατείσετε νὰ μπαλάνη μιὰ κάλτσα τῆς δύσιας ή πατούσα μοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὰ σημαδιά πού ἀνακαλύψτε στὸ ντεβάνι!

— "Α!... Αὖτο πού μοῦ λέτε είναι ἐνδιαφέρον!... Και γιατί ἔφευγε τὸ κορίτσι;

— Επειδὴ ηθελεῖ νὰ τῆς πάρω τὴν κάλτσα.

— "Ηξευος λοιπὸν τὴν ξανατείσετε;

— Αμφιβάλλω, γιατὶ τὴν μπαλάνη μπροστὰ σὲ δλούς. Τὸ βέβαιος δώμας εἶνε διτὶ ξανατείσετε σπίνε τῆς και διτὶ ἔδειξε τὴν κάλτσα στὴν μητέρα της. Ή γοηταί βλέποντάς την, ἐπρόφερε μιὰ παράξενη φράση, πού νῦν τείσεται τὴν ξανατείσετε τὴν νένελαβαν και οἱ γυνοὶ τῆς: «Πουατούντε ντ' Οριάν, σὲ ντυ ρουζέ!»

— «Πουατούντε ντ' Οριάν, σὲ ντυ ρουζέ!... Ξερνίστες οἱ δικαστής ἀναπηδώντας σάν τόπι πάνω στὸ ἐπίπλο. «Πουατούντε ντ' Οριάν, σὲ ντυ ρουζέ!»... Τὴν ἀπούσατε καλά αὐτὴ τὴ φράση; Και ἀπὸ τοὺς Βωτρέων;... Επήγαγε σείς στὸν Βωτρέων και σᾶς; ἀφησαν νὰ βγῆτε ξωντανός;

— "Ημουν τὴ σκεπή!"

— "Α! Α! Α! Βούστετε, διτὶ τὸ σύστημα μου είναι καλό; Μά πέστε μου λοιπό", εἰ διδατεῖς, τὶ ἀπούσατε, τὶ ἐμαντέψατε, δλα-δλα!..

— Ο Πατρίκιος περιέγραψε λεπτομερῶς τὴ νυκτερινὴ τοῦ ἐδροῦν, χωρὶς νὰ παραλείψῃ τίποτα.

Ο δικαστής τον ἄκουνγε παίρνοντας γοργούς σημασίωσες και χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ ούτε μιὰ φράσα.

Μόνο, διτὸν ὁ Πατρίκιος ἀρχισε νὰ τοῦ μιλῇ για τὸ ζήτημα τῶν διακοσίων χιλιάδων φράγκων, οἱ κύριοι ντεῖ Μερεντέν δὲ μιτόρεσσ νὰ πωρῷ τὴ χρόνια του και εἰπε:

— "Α! Επὶ τέλους, τοὺς κρατοῦμε τοὺς περιφήμους αὐτοὺς Βωτρέων!"

Κατὰ τὴν ιδέαν του, τὸ πρόγμα ήταν ἀπλούστατο: «Ἐφτανει νὰ πληροφορηθῇ ποιά μέρα θὰ γινούνται ἡ πληρωμὴ τοῦ πεσού ποὺ ἀνέφερες ὁ Πατρίκιος και τὶ δρόμον ὅπου λουσθούσαν τὰ χρήματα ποὺν μοιραστοῦν, γιὰ νὰ ἔτοιμάσῃ τὴν παγίδα.

— Πῶς εἰπετε διτὶ λέγεται αὐτὸς ὁ συνένοχος;

— Δὴν ἔκαπταλαβη καλά.. Κάτι διμοις σὰν Μπιλμπάο..

— Μπιλμπάο είναι σπανιότερο οἶνομα. 'Αλλ' ἀδιάφορο... Θὰ πατορθήσουμε νὰ μάθωμε... 'Εν τῷ νεταξὲν διαυς, νέες μον, ούτε λέξη σὲ κανένα! Κύριε, Σαντ! Ωμπέν, σᾶς ἀνανηρόσανος ήρωα τῶν κεραμιδῶν!.. 'Επλεῖτο δημος διτὶ ληστεία δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ τώρα διάλεσθαι. Θετοὺς χρειαστή καπτοί χρονιό διάστημα, γιὰ νὰ τὸ προετοιμάσουν, δπως διέχω, γιανά τοὺς στήσω τὴν παγίδα.

— Ναι, ἀλλ' ἀφού πήγαν ἀπόψε νὰ βροῦνται τὸ συνένοχο τους στὸ δάσος, θὰ πῆ ποὺς δὲν ἔχουν καιρὸ γιὰ χάσμο!

— Έχετε δίξηρο!.. Κοίμα μόνο ποὺ δὲν θυμᾶστε τὸ οἶνομα ἔκπτων ποὺ συντρόφουν τὸν ἀλληλο, τὸν δύπτον ἔβαλε στὸ μάτι ο Ούμπρεο.

— Μά ναι..., ναι!... τὸ θυμοῦμαι. "Ακούσα τὸν Ούμπρεο νὰ τὸν λέψῃ: Λαγώνιλ."

— Λαγώνιλ... εἰπε ὅ ἀνακριτής πηδῶντας πάλι σὰν τόπι

— Τέν γνωστέστε, ίσως: οὐτέτης δ Πατρίκιος.

— Ολίγο.. Και τώρα, νέες μοσ, σᾶς; ἀφήνω.

— Κι' ἔγω σᾶς ἀφήνω, μήριε ἀνακριει. "Υστερε" ἀπὸ τὸ ου-

— Και κάτι παραπάνω: δρισα και τὴ θέση μου! Ο δικαστής σκέψητε λίγες στιγμές και ξανατείσετε;

— Πολὺν καλά, κύριε, Χαίρετε!

Κι' ἔνη τοῦ ξιστυγγε τὸ χέρι, δ Πατρίκιος; ξανατείσετε μιὰ ἐρωτηση.

— Φάινεται διτὶ σείς ἔκαπταλάβατε τὴν αινιγματώδη φράση: «Πουατούντε ντ' Οριάν, σὲ ντυ ρουζέ!» Θέλετε νὰ μοῦ τὴν ἔξηγήςτε εἰς! ἐμένα;

— "Ω! Είναι μιὰ υπόθεσης ἐντελῶς ποσσο πική. Χαίρετε!"

— Ο Πατρίκιος τὸν ἀπεγιαζέτησε, ηπιε ἔναν καφέ, κι' ἐπειτι, κοιτάζοντας τὸ ρολόγι, είδε πώς ήταν ὥρα νὰ φεύγῃ.

Φάνοντας διμοις στὴν αὐλή, είδε διτὶ τὸ λεωφορείο δὲν ήταν καθόλου ἔτομο. Τοῦ δέλειπε διτὶ μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερες γόδες.

Ρώτησε ἔναν ταξιδιώτη και ἐμάθη διτὶ οἱ Μιχάλης, ἔξετάζοντας τὸ ἀμάζι ποινιφύγη, ἀνεβαλλούσε διτὶ μιὰ τὸν ρόδα δέν ήταν τόσο στερεό, και διτὶ διορθωθῆσθαι χρειαζόνταν ὥς μιὰ δράμα.

— Ο Πατρίκιος ἀπελπίστετε, «Ωμιμένως η διαμονή του στὸ Σαιν-Μαρτέν ήταν καυοροίςκη ώς στὴν τελευταία στιγμή. Γιά νά σκοτωσῃ τὴν ώρα του, πήγε πάλι νά βγῆ τὸν ἀνάκριτη. Μέ διξονδόχος τοῦ είπε διτὶ διαστήσεις είχε πάσι νά ξυντήγη τὴν κυρία Γκοντεφρουά, τὴν υπάλληλο τοῦ ταχυδρομείου.

Ἐπέραστας μιὰ σωστή ωρα και διμοις οἱ πέντε ταξιδιώτες ἐμάθησαν μὲ πολλή τους δυσαρεσκεία, διτὶ ή ρόδη ήταν πολὺ περιστερεό χαλασμένη ἀπ' διτὶ είχαν νομίσει και διτὶ θά χρειαζόταν ἀπόμιν ἀλλη μιὰ ώρα τὸ λιγάτερο.

Τότε δ Πατρίκιος ἀπεφάσισε νά φύγῃ μὲ τὸ τραίνο.

Μά κούλις ἔφευσε στό σταθμό ἐδοκίνασε τὴ δυνάρωση ἐπληγή νά δη ἔξει τὴ Ζωή.

Δὲν τὸν ἔμενε ἀμφιβολία, διτὶ ή Ζωή τὸν κατασκόπισε. «Ἐτειδὴ δέν τὸν ηγεσ τοῦ θείου τοῦ είδοτης τους ἀδελφούς της, κι' αὐτοὶ πάλι τὴν ἔστειλαν στὸ σταθμό, γιά νά παραμονεύῃ τὴν ὄνταχώρηση τῶν τραίνων.

«Ωμιμένων», οἱ τρεις ἀλλεφοί τὸν μέτρον νά ἔπειροχασίσουν τὸ τραίνο, νά προκαλέσουν κάποια καταστοφή.

— Ο Πατρίκιος κατάρθωσε ώς τόσο γ' ἀποφύγη τὴ Ζωή και νά γυρίσῃ πάλι στὸ ξενοδοχείο.

Εὔνυχας ἔφευσε τὴ θράσα τοῦ δράμα, τὸ ταξείδι διμοις δὲν φαινόταν τὸ τόπο εύχαριστο, δισ τὴν όρχη, γιατὶ στοὺς πρώτους περιστατικές προσετέθησαν και ἀλλοὶ ποὺ μόδιες είχαν φτίσει μὲ τὸ τραίνο.

Δικαστεσσορεις νέοι ταξιδιώτες είχαν καταστεί στὴν αὐλή τοῦ «Χρυσού Ήλιου», ποὺ ποτὲ μέτρον δὲν είχε δη τόσον καρδιο.

Μεταξύ αὐτῶν ήταν χωρικοί ποὺ φαινούνταν στενοχωρημένοι μὲς στὸ βαρεάριο χώρα τους.

— Επιτίτα, αὐτοὶ οἱ ξωτάρηδες, οἱ χλωμοί και μελαγχολοί, ποτὲ δὲν είχαν τίποτα πούντοντες στὴν αὐλή τοῦ «Χρυσού Ήλιου», ποὺ ποτὲ μέτρον δὲν είχε δη τόσον καρδιο.

Μεταξύ αὐτῶν ήταν χωρικοί ποὺ φαινούνταν στενοχωρημένοι μὲς στὸ βαρεάριο χώρα τους.

— Επιτίτα, αὐτοὶ οἱ ξωτάρηδες, οἱ χλωμοί και μελαγχολοί, ποτὲ δὲν είχαν τίποτα πούντοντες στὴν αὐλή τοῦ «Χρυσού Ήλιου», ποὺ ποτὲ μέτρον δὲν είχε δη τόσον καρδιο. Κι' ὅταν τὸν διάρτησες διμοις διαστήσεις είχε μέτρον τὸν θάρσον τοῦ Μορβάν, δὲν ξακουσαν παιμένια ἐρωτηση στὸν Ρουμπιόν. Κι' ὅταν τὸν διάρτησες διμοις διαστήσεις είχε μέτρον τὸν θάρσον τοῦ Μορβάν, δὲν ξακουσαν παιμένια ἐρωτηση στὸν θάρσον τοῦ Μορβάν.

— Ο Πατρίκιος δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ γωνιά του παρὰ τὴ στιγμή που ήταν γιὰ νὰ ξένθη στὸ ἀμάξι. Μά, διτὸν πήγε τὸν πόντον τοῦ πλήθυνος πούντοντες στὴν θέση του, έσαστησε ἀπὸ τὸ πλήθυνος πούντοντες στὴν θέση του, έσαστησε μέσα και ποὺ τὴν τελευταία στιγμὴν αὐξήθηκε μὲ δυν ἀπόμιν ταξιδιώτες.

Και πράγμα πούντοντες ἀπόμιντο ἀπόμιντο: διτὸν οἱ δυν αὐτοὶ ταξιδιώτες είχαν μέτρον τὸν θάρσον τοῦ Μορβάν, καινένας δὲν διαμαρτυρήθηκε γ' τὴν παραβασιν αὐτή.

— Ο Πατρίκιος στεκό·αν ἀναποφάσιστο, διτὸν κουνησε τὴ γωνιά του Ρουμπιόν νά τοῦ φωνάζει:

— Ανεβήτε στὴ στέγη, κύριε Πατρίκιος! Ο καιρός είναι θαυμάσιος!

— Ο Πατρίκιος σήκωσε τὸ κεφάλι του κατα·όνκινο.

Γιά νά μην προκαλέσῃ διμοις τὴν προσοχή τοῦ κόσμου, ίνεβης

Θὰ ήταν ἐξ τὸ βράδυ δταν ἔργασαν στὸν «Αργόφωρο τοῦ Λίκου».

στή στέγη τοῦ δυνιμπους, ποὺ ήταν ἀδεια.

«Νὰ δοῦμε πότε θὰ φτάσωμε;» σκεπτόταν ὁ Μιχάλης. Καὶ πρόσθετα μέσα του : «Ἄν φτάσωμε!»

Τέλος τὸ δηγμα ἔφυγε. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίλι τοῦ Κοριδίλης, ὁ Πατρίκιος εἶδε τὴν Μαγδαληνὴ νά κινῃ ἕνα μανθηλί, γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

«Ἡ ἐφατικὴ αὐτὴ ἑπόληση δὲν τὸν ἐνχαρίστησε καθόλου. Τὸ ἐναντίον μάλιστα : δυναρεστήκει μέτι Μαγδαληνὴ ποὺ εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ τὸν χαιρετᾷ ἔτσι, μπροστά στὸν κόσμο, ἀφοῦ τῆς εἶχε γράψει τὴν αἵτια τῆς γρήγορης ἀνανιώδησίας του.

«Οὐτὸς τὸ λεωφορεῖον ἀπομεινούσανταν ἀπὸ τὸ Σειν-Μαρτέν, τόσο ὁ Πατρίκιος καθησυχάζει καθύσεις ἀντικρύσεις τὸ δάσος, ἔρεις μιὰ ματιά πατὰ τὸ δάσος, μιὰ ματιά πατὰ τὸ σπίλι τὸν Βιτρέν.» Ή καλύβα ήταν κλιστή καὶ δὲν περουσίαζε τίποτε τὸ μποτό.

Μὰ δὲν εἰλεῖς μόνοις δύο χιλιόμετρα, ὅταν ὁ Μιχάλης βλαστήμησε ἔξαρνικά καὶ κράτησε τὸ ἀλογό, γιὰ νὰ μήν ἀναποδογυρίσῃ ἔνα κορίτσι ποὺ πήδησε στὸ δρόμο.

— Ζωή! — φώναξε ὁ Μιχάλης.

«Ἡ Ζωή λοιπόν βρισκόταν παντοῦ, τὸν ἀκολουθοῦσα παντοῦ ; Ὁ Πατρίκιος ἐνοικεῖεν εκρινὸν ἰδρότα στὸ μετωπὸ του.

— Η Ζωή ήταν ἔκαι, η Ζωή τὸν ἔκοιταξε καὶ τοῦ φώναξε :

— Κηλημέρα, μήρε, Πατρίκιε !...

Φράγματα. Καὶ γιὰ ποῦ ;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος δέν τῆς ἀπαντοῦσε, τοῦ φώναξε : «εἰσλε οὐεξειδί !», γελώντας τότε ἀπαίσιε, ποὺ ὁ Πατρίκιος ἀντερίχιασε.

— Τὶ λες ; Θάμαστε στὸ Σαίν-Μπαρτελεμύ πρὸιν νυχτώσῃ ; — φώτησεν τὸ Πατρίκιος τὸν θόρηκα.

— Οχι, βέβαια, ποὺν ἀπὸ τὶς δέλα τὸ βράδυ, ἀπορίθηκε ὁ Μιχάλης χωρὶς πολὺ διάθετη.

«Ἡ ίδεα τοῦ νυχτεροῦν ταξιδιοῦ ἀνάμεσος ἀπὸ τὸ δάσος δὲν τοῦ ἀξεσθε καθόλου καὶ ὁ Πατρίκιος τενοχαρηπένοι, παγαδόθηκε στὶς πιὸ μαῦρες σκέψεις. Πότε-πότε κοινάζει γύρω του λαι πρότερες μερικὲς ὀλόκλετες κινήσεις τῶν ταξιδιωτῶν. Παραπειγματος χάριν, ποὺν ἄνηφρορας, κατεβαίναν δῆλοι διαταξιδεύοντας τὸν διάστημα ποὺ δὲ σύλευνταν ἀπὸ τὴν γνωνά τους.

Πάντα πιὸ ἀνήσυχος ὁ Πατρίκιος οπέρθηται γιὰ μιὰ οιγμή νά σταματήσῃ στὸ Μονζερόν, νά περάσῃ ἔκει τὴν νύχια του καὶ νὰ φύγῃ τὴν ἄλλη μέρα να νοικάζονται ἐν' ἀμάξι.

Μα ὑστερα συλλογίστηκε πώς πάντα εἶνε προτιμώτερο νά περάσῃ νύχτα ἀπὸ τὸ μαύρο μὲ τὸση μεγάλη συνεργοφά, παρὰ νὰ μεινῇ σ' ἔνα ἐρημικὸ ξενοδοχεῖο. Καὶ ἀποφάσισε να ουνεκίσῃ τὸ εἰξειδί του.

Τὸ λεωφορεῖο στάθηκε στὸ Μονζερόν καὶ οἱ ταξιδιώτες, ἀφοῦ εφαγαν, ξανανέβηκαν στὶς θέσεις τους. Όταν ήταν ἔξη τὸ βράδυ, δύνατον εἴτε πετάσαν στὸν Λύκον.

Στὸ οπίσιον αὐτὸν οἱ ταξιδιώτες ξανακατέβηκαν, διπας σὲ δῆλους ποὺς ἀλλούς ἀνήφορος.

«Ο Μιχάλης, γυνατάζοντας, ἀφήσει τὰ γκέμια νά πέσουν στὰ καπούλια τῶν ἀλόγων του.

«Ἔξαφνοι δικαὶς τινάχτηκαν ἀκούσθητας μιὰ φωνὴ ποὺ τούλεγε δυνατὴ διπὸ τὸ δρόμο :

— Καλά ξενιτήσθια Λαγκώ !

· Ο Πατρίκιος ξαφνιάστηκε...

«Λαγκώ ! .. Ποὺς λοιπὸν φώναξε Λαγκώ : Καὶ σὲ πούδη μπούντατο τὸ δονάριον» επιδότι ;

“Εσσινφε στὸ δρόμο καὶ εἰδεις ποντά στὰ ἀλογα ἔνα ἀτομο, ποὺ δέντησε στὴν θράσης ἡμές στὸ ἀλάξι, ἔνως ἀπὸ τοὺς δύο ταξιδιώτες μὲ τὴ βραστὰ βαλίτσα.

“Ηταν ἔνας νεος κοντούλης, ζεφυγκανός, ποὺ τὰ χειλακτηριαὶ του ταΐμαζαν μὲ κενὸν ποὺ περιεγεμέος ὁ Ούμπτερος Βιτρέν στοὺς ἀδελφοὺς του, μιλώντας γιὰ τὴ συνομοιλία ποὺ εἶχε ἀκούσει μεταξὺ τους ὑπαλλήλους καὶ τοῦ Λαγκώ. Ο ἀγνωτος τούτος εἶχεν τὸν ἀμάξι.

— Πώς ; φωτησε ὁ Πατρίκιος γυρνώντας στὸ Μιχάλη, μὲ μιὰ παραχή που δε φόρτιζε νὰ τὴν ἀποκριθῆται. Ο Μιχάλης δὲν ἔδωσε καρκινά ἀπάντηση.

— Με συγχωρεῖτε : οειδὲ είσθε δι κύριος Λαγκώ ;

Τέλος, ὁ ἀλλος κουνήθησε λίγο :

— Είμαι ὁ Μιχάλης Ποτεβέν, εἰπε, μὲ στὸ χωρὶς μὲ φωνάζουνε, γιὰ γοντο, Λαγκώ. Τὸ δονάριον αὐτὸν μὲν τδωσε σὲ δῆλα χρονια η ιωρά Βιτρέν.

(‘Ακολουθεῖ)

Τοῦ διόδου τοῦ Πατρίκιου θέταστε στὸ κατακόρυφο ! ..

ΑΠΟΥΣΚΕΤΟ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ !

· Ο Τιβέριος καὶ εἰς ἀστρολόγοι. Ο τρομερὸς βράχος. Ή ἔξυπνάδα τοῦ Θρασύλλου. Οἱ ἀστρολόγοι κατὰ τὸν μεσσιῶναν ταῦτα. — Τὸ ἀστρα δὲν ξέρουν τὶ λένε.... Θὰ πεθάνης ἀμέτων;

Τόν καρό ποὺ ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ήταν ἐξέριστος στὴ Ρόδο, ουνήθησε νὰ ἀνεβάνῃ ἐπάνω σ' ἔναν ψηλὸν βράχο, νὰ προσκαλῇ ἐκεῖ τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τοῦ τόπου, καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύεται. Καὶ ἐάν μὲν οἱ διάφοροι αὐτοὶ μάντεις τοῦ ἔδυναν ἴκανοποιητικές πληροφορίες, τοὺς ἀντίκατους πλαστικούς, ἐάν μιας ὑποκλιτικής διάταξης εἶχαν καρούζεψει, διέταξε καὶ τοὺς γκρέμιζαν κάτω ἀπὸ τὸ βράχο !

Μή μέρα, ἀκάλεσεν ἐπάνω στὸν φορεό αὐτὸν βράχο καὶ κάποιον Ηράσουλος ὁ ὄποιος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ δεινότερος ἀστρολόγος τῆς Ρόδου. Ο Ηράσουλος θέλοντας νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τοῦ προείπε ὅτι θὰ γινέται τὸν αὐτοχρόνος σῆμα τοῦ θεοῦ. Ο Τιβέριος ὅμως δὲν ἐπισήμη ἀπὸ τὴν καλοκαιρινὴν αὐτὴν ἀπάντησην, καὶ τὸν ἔρωτησε πονηρὰ καὶ σκοπεύοντας νὰ τὸν γκρέμισῃ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τὸ βράχο.

— Αφοῦ έφερες ἡ προλέγοντα κακά τὸ μέλλον μπορεῖς νὰ μοῦ πῆγε πόσα χρόνια θὰ ζήσεις ...

Ο Ηράσουλος ἐνόχες τὴν παγίδα ποὺ τοῦ ἐστάνετο καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ θιέτρεγε. Εκείμε λοιπόν ὅτι συμβουλεύεται τὸ ἀστρα, καὶ ἀφοῦ παρέμεινε γιὰ λίγο διαστηματικός, ανέκραξε μὲ τρόπο :

— Ήσά μου, τείν αὐτὸν ποὺ δέλπω !.. Τὰ διατρέχοντα μοῦ λένε διάτοπα καὶ τὸν μελλόν με μεγάλο κίνδυνο !...

Ο Τιβέριος τοῦτο, κατενθύσαται πλέοντας ἀπὸ τὴν απάντηση, αὐτὴν, τὸν ἀγκάλιασος, τὸν κατήγορος, πιστεύεις τὰ δάσα τοῦ εἰχειδούς προσέπιεται, καὶ τὸν έπειτα μέρος:

· Ακόμη ἔξυπνότερα ἐφέρθηκεν ἔνας ἀλλος ἀστρολόγος, τῆς ἐποχῆς τοῦ Αισθοδίκου XI.

Ο ἀστρολόγος αὐτὸς εἶχε κάμει τὴν ανοργάνων νὰ προείπη πρὸ μιᾶς ερδούλης τοῦ θεοῦ καπόιας κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας τὴν ὅποιαν ἀγαποῦσε ὁ Βιτρέν. Η προφήτεια του ἐπραγματοποιήθη καὶ ὁ διαστημένος, μοισαντοὶ φοβάστηκε πολὺ τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους τοῦ ἀκάλεσε κατατυμένους στα ἀνάκτορα του, εἰσοπτήσας συγχρωσῶν τοὺς φρουρούς τους στὸ πρώτον νεύμα ποὺ ήταν ἔκακε νὰ τὸν πετάξουν απὸ τὸ παρατίρω. Ο ἀστρολόγος μη μπορεύοντας νὰ κάμη χιλιόμετρα κάτιοντας τὸν αἰγάλεων εἶπε μὲ θύμο :

— Συ που δερεις νὰ προλεγης τόσο κακά τὸν θάνατον τινὰ ἀλλων, μπορεῖς νὰ μοῦ πῆγε πότε θά... πετάνγε σον ἐ ίδιος ...

· Απὸ τὸ θέρος τοῦ διασιλέων, ὁ ἀστρολόγος ἔγινε διάτοπα σκούρα. Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ ἐν τούτοις διόλου, μὲ μεγάλη ἐτοιμότητα ἀπήγνωσε :

— Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητα σας !...

· Η πλάνης της διαστημάτων διέπει τοὺς διάστημα τὰ τὸν πλεύσοντας ἀπὸ τὸ παρατίρω, ἀλλά, τούτωντον, διέταξε νὰ τὸν φρουρούσσων... μην τυχεῖ καὶ πάλιτε πίπτε, γιατὶ κατὰ τὴν προφήτεια του, τρεῖς μέρες μετά τὸν θάνατον του ήταν πετάνε καὶ δὲ θάπισε...

· Οιοι εἰς ἀστρολόγους θύμος δὲν πετήσαν εἴδη τούχεροι. Οι ιστορικοὶ Κορκοζή διηγεῖται τὸ εἴδης ανακόπτο :

· Κάποτε, δὲν θανεῖσαν τὸν Μιλάνον Σάν Γκαλέαν εἰπήση νὰ συμβουλεύσῃ τοὺς ἀστρολόγους γιὰ τὸ τάλος του. Ο ἀστρολόγος, ἀπό τὸν παρηγόρησε :

— Κανονίσατε τὰς πιστούσιες μας, ζεχονιά μοι, γιατὶ σὲν ήταν επιτελές...

— Καὶ πώς ; φωτησε δι κύριος Λαγκώ ;

— Σημειώσαντες τὸν πατακιανόντας αὐτὸν... τὸ παρηγόρησεν δὲ τοῦ βράχου.

— Τότε, γιὰ νὰ σὲ πεισω ὅτι ταῦτα... διέγερουν τὶ τοὺς γίνεται, εἰπεν δὲ δουέ, θά πεθάνηγε τῷρ' ἀμέσως.

· Καὶ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νὰ τὸν γκρέμισουν.

